

Budapest, 1980. aug. 16.

Kedves Tayyib !

Ezévi május 13.-án érkezett meg kedves levele, amiből azt a megmagyarázhatatlan hírt olvastam, hogy a január első napjaiban írt levelem csak 3 hónapi késéssel ért kezéhez. A Maga kedves levele, amit apr. 24.-én tett postára, kb. 3 hét alatt ért ide. Remélem, hogy ez a levelem normális idő alatt ér Magához.

Nagyon jól esett olvasni a beszámolóját, jó, hogy egészséges, aktív, munkarakész, bár, amint írja, valamit operálni kellett Magán, de az jól sikerült és, ha a vége jó, minden jó. Meglepett a hire, hogy télen nem fűtötték a központifűtéses lakásokat és sajnáltuk, hogy éppen most volt olyan erős tél amilyen nem szokott lenni Istanbulban, — jó, hogy a szerető gyermekeihez utazhatott melegedni Párizsba és nagyon jó a másik hire is, hogy nagyapa lett, hogy a fiának kislánya született. Gratulálunk ! Szívből kívánunk minden jót annak a kisgyermeknek, okozzon életében sok örömet a szüleinek, a nagyszüleinek. En tudom, hogy az ember élete legnagyobb örömeit a gyermekei okozzák. Az a fő, hogy legyenek gyermekei, legyen akit öregségében is szerethet és akik szeretnek.

Azt rossz volt olvasni, hogy diszharmónia támadt az olyan szépnek ígérkező házasságában és fel kellett bontani. De jobb, hogy megcsinálta idejében, semmi értelme egy olyan házasságban élni, ami nem jó.

Örömmel olvassuk, hogy október elején Magyarországra jön és felkeres. Várjuk, és reméljük, hogy egészségesen fogadhatjuk. Mert, tudja kedves Tayyib, hogy itt, nálunk is történhet rossz, baj, amint most éppen történt is. — Az uramtól cikket kértek a Belleten Atatürk centennáriumára készülő emlékszámba. Ehhez a cikkhez mentünk anyagot gyűjteni aug. 5.-én a Széchenyi könyvtárba, ami a Nemzeti Múzeum épületében van. Amikor a széles lépcsőn, a déli, tűző napon jöttünk lefelé, Laci szeme elkaprázott és elvesztette az egyensúlyát, kezdett előreesni. En erősen fogtam a karját és tartottam vissza teljes erőmből. Így történt, hogy amikor ő oldalra zuhant, én átestem rajta és nagy ívben repültem előre, összeverve minden tagomat az érdes kövön. Amikor magamhoz tértem, mindenem fájt bent a testemben, a lábamra nem tudtam ráállni és a mentők vittek a kórházba, ahol gipszbe tették a lábam, a bokámmal insztrakadás történt. Azóta már egyszer kicserélték a gipszet cinkenyv csizmára, de rálépni a lábamra még csak most kezdek próbálkozni. Lacikám kevesebb zúzódással úszta meg a karján és a bordái táján, de neki nem kellett semmit begipszselni, úgy, hogy most ő ápol engem. Az első 10 napon Leila lányomék jöttek minden nap egész napra ápolni és mindennel ellátni. Lám, milyen jó, ha az embernek gyereke van, jó gyereke, mint anya a kisgyermekét, úgy ellátott mindennel.

Nagyon bánt, hogy a cikk nem tud elkészülni idejére, mert a könyvtárba még többször kellene kutató menni és nem tudom, mikor lesz anynyi erőm és mikor járhatok a lábamon normálisan. Ezt a csizmát 23.-án veszik le a lábamról. Most egy bottal vándorzok a lakásban.

Az Atatürk emlékkötetbe szánt cikk címe a következő lenne: Atatürk szabadságharca a magyar sajtó tükrében. Jó téma lenne, mert Thököly és Zrínyi Ilona, Rákóczi Ferenc és Mikes Kelemen meg a Kossuth emigráció törökországi testvéri felkarolása olyan atmoszférát teremtett, hogy az első világháborút lezáró trianoni és sèvres-i békék igazságtalansága után az egész magyarság szívszorongva várta a híreket a török feltámadásról. Most átadom a szót az uramnak :

Remélem, hogy az erdélyi bulakokra és uguzokra vonatkozó cik kem megérkezett Hozzád. Ezt fogja követni "A két Vajk a magyar történelemben." A magyar Vajk név a török bayık szóból ered, aminek jelentése : igaz ember. Az első Vajk Szent István volt megkeresztelkedése előtt, a második meg Hunyadi Jánosnak az apja aki kumán eredetű

volt. Nagyon sajnálom, hogy Serif eltávolodott tőlünk és a közös török-magyar problémáktól. Jellemző rá, hogy amikor az utolsó tanítványaim egyike, Müstehaddin Karakurt a Sorbonne-on megszerzett doktorátusa után jelentkezett nála és szeretett volna a Magyar Intézethez kerülni, Serif a legkorábban elutasította. Jó lenne, ha az a nagyon képzett és szerény fiatalember ezután ide Budapestre kerülhetett volna lektor-nak. Ez nemcsak magyar, hanem török szempontból is hasznos lenne, mert itt a török lektorság mellett a magyar nyelvészet szempontjából fontos finnugor stúdiumokkal akart foglalkozni. Ezzel egy nagy hiátust töltött volna be a törökországi hungarológiában illetve ural-altáji nyelvészetben. Szerény fiú, semmi sem sikerül neki. Itt tart karokkal fogadta volna a Török Intézet azonban csak a török hivatalos körök-nek van joga valakit ideküldeni. Ott meg azt hiszem, hogy Serif gán-osolta el. Sok mindenről fogunk beszélgetni, ha októberben találkozunk. Az ilyen barlangi medvének, mint én, aki magányában, szobájához kötve csak dörmögni tud, jól fog esni a hajdani jó tanítvánnyal és jó baráttal beszélgetni. Kiváncsi vagyok, hogy mit tapasztaltál Bukarestben? A bulakokra vonatkozó cikkemből küldtem néhány romannak is, noha ez a cikk ha valaki figyelmesen elolvassa, láthatja, hogy a végső és döntő cáfolata a dáko-roman kontinuitás elméletének. Mert hiszen az Anonymus és Kézai által említett blak nép, amely a magyar honfoglalást 300 évvel mege-lőzte, a Talas völgyi karluk- törökökből kiszakadt és Esperik ono-gurjaival együtt Bulgáriába és Erdélybe költözött bulak néppel azo-nos. A vlahok, akikkel a román történészek szeretnék a blakokat, vagy-is bulakokat azonosítani, azok csak a tatárjárás után jelennek meg E Er-délyben. Vagyis 350 évvel a magyar honfoglalás után, mint a kunok job-bagynépe. A XIV. századig a vlahok jobbagynépe volt a bulakoknak és a kumanoknak. Legutóbbi levelében Hâmit Kogay bey azt konstataulta a cik-~~telem~~ fontos után, hogy én eddig sötétben lévő török népekre ve-tettem fényt / bulakok, az oroszfévkönyvek torkjai, az erdélyi oguzok, az Arany Hordai tatár kunok, a berendiek és kövüjök/.

A Magyar Tud. Akadémiától a napokban másodszor is megkaptam a megbízást az Onomasticon Turcicum megírására és beillesztették az aka-démiai tervmunkák keretébe. De csak akkor tudom ezt a munkát befejezni, ha a segítő társamat, Baski Imrét tudományos kutatónak kinevezik, mert valamiből élni is kell szegény fiúnak. Ez a kinevezés azért kellene, hogy 30 órát dolgozhasson velem hetenként / nem 15-öt/ mert sürges az idő, ki tudja, milyen közel a halálom, nem élek örökké.

Most újra én: Evike és Izabella jól vannak. Sokszor találkozunk, mert, hogy a kis lány franciául tanul a francia követség Intézetében, én segítek neki korrepetálni, átvevessük vele mindig a leckét, most nyáron meg regényt fordítunk. Voltak egy hétig nyaralni a családi nyaralójukban a Balato-non, de csak ilyen rövid ideig maradhattak, mert vendégeik érkeztek Né-metországból, Misike régi barátai, egy kedves házaspár. Izabella na-gyon szeretne dolgozni menni, pénzt keresni, elhelyezkedni az életben. De sajnos nem lehet, mert neki az állam a betegségére való tekintet-tel szép összeg pénzt ad havonta az apja nyugdíjából. Ha dolgozni megy, ezt a családi pótlékot megszüntetik. És, ha mégsem bírja a munkát, ha el-küldik az állásából, azt az állami pénzt többé nem kaphatja meg. Meg-próbálták az Evike hivatalában jóindulatu főnök ötletére, műszaki raj-zolást megtanítani neki. Persze ingyen csinálta, hiszen még csak tanult. De kiderült, hogy nem elég teherbíró, stabil a szervezete ahhoz, hogy fo-lyamatosan tudjon dolgozni.

A közeli találkozásnak nagyon örülve, sok szerető üdvözlötet küldünk a viszontlátásig

Piroska

R. és S. László